

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/41/2016
Identifikačné číslo spisu: 7015200102
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7015200102.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: BEDE, spol. s.r.o., so sídlom Šafárikova 80, Rožňava, zastúpeného advokátkou: Mgr. Martina Slosiariková, Advokátska kancelária so sídlom Jelšová 2A, Banská Bystrica, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom Masarykova 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. S/2014/03300-2.1, O-424/2014 z 27. novembra 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/9/2015-113 zo 4. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/9/2015-113 zo 4. februára 2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 6S/9/2015-113 zo 4. februára 2016 podľa § 250j ods. 2 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. S/2014/03300-2.1, O-424/2014 z 27. novembra 2014, ako aj rozhodnutie Inšpektorátu práce Banská Bystrica č. k. 114/14-1.0/pok/r. zo 4. augusta 2014. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 766,59 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

Preskúmaným rozhodnutím S/2014/03300-2.1, O-424/2014 z 27. novembra 2014 žalovaný potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu práce Banská Bystrica č. k.: 114/14-1.0/pok/r. zo 4. augusta 2014, ktorým bola žalobcovi podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce“) uložená pokuta vo výške 2 000 Eur za porušenie § 13 ods. 3 a § 6 ods. 1 písm. d) a e) zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon č. 124/2006 Z. z.“) v nadväznosti na ustanovenie § 4 ods. 1 a 2 a bod 2.5 Prílohy č. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 392/2006 Z. z. o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách pri používaní pracovných prostriedkov (ďalej len „nariadenie vlády č. 392/2006 Z. z.“) a za porušenie § 6 ods. 1 písm. d) zákona č. 124/2006 Z. z. v

nadväznosti na § 3 písm. b) nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 391/2006 Z. z. o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách na pracovisko (ďalej len „nariadenie vlády č. 391/2006 Z. z.“).

Porušenia § 13 ods. 3 a § 6 ods. 1 písm. d) a e) zákona č. 124/2006 Z. z. v spojení s § 4 ods. 1 a 2 a bodom 2.5 Prílohy č. 1 nariadenia vlády č. 392/2006 Z. z. sa žalobca mal dopustiť tým, že v pozícii zamestnávateľa nezabezpečil pri prevádzke závesnej linky na galvanické zinkovanie umiestnenej na prevádzke Továrenská 1, Vľkanová účinné odsávanie škodlivín v mieste ich vzniku, pretože v čase výkonu inšpekcie práce dňa 21. februára 2014 nezabezpečil zachytávanie a odvod škodlivín od vane morenia s roztokom 15 % kyseliny chlorovodíkovej prostredníctvom účinného vzduchotechnického zariadenia (štrbinové odsávanie) tak, aby sa výpary roztoku kyseliny chlorovodíkovej nerozširovali do dýchacej zóny zamestnancov a do ovzdušia pracoviska, resp. nepriaznivo nepôsobili na kovové predmety v okolí vane a počas výkonu inšpekcie práce bolo tiež zistené, že časť vzduchotechnického zariadenia - štrbinové odsávanie od bubnovej linky na galvanické zinkovanie má mechanicky poškodenú hadicu odsávania (PVC hadica odsávania bola po celom obvode fyzicky roztrhnutá).

Porušenia § 6 ods. 1 písm. d) zákona č. 124/2006 Z. z. v nadväznosti na § 3 písm. b) nariadenia vlády č. 391/2006 Z. z. sa žalobca mal dopustiť tým, že v pozícii zamestnávateľa nezabezpečoval v prevádzke Továrenská 1, Vľkanová vykonávanie pravidelnej údržby elektrických zariadení, najmä pri a na technologických linkách - skorodované spoje a svorky vodičov, skorodované a uvoľnené zásuvky, poškodené izolácie vodičov, skorodované, poškodené a uvoľnené krytie elektrických rozvádzačov závesnej linky na galvanické zinkovanie, spínačov, oznamovačov a zásuviek a pod., čo bolo zistené výkonom inšpekcie práce v dňoch 21. februára 2014 a 5. marca 2014 v kontrolovanej prevádzke.

II.

Včas podanou žalobou žalobca namietal, že správne orgány nepreukázali, že žalobca ohrozil zdravie alebo bezpečnosť svojich zamestnancov pri práci, pričom tvrdil, že z fotodokumentácie nie je možné ustáliť, že štrbinové odsávanie je nefunkčné, a že výpary kyseliny chlorovodíkovej unikajú do dýchacej zóny zamestnancov. Tiež tvrdil, že v kontrolovanej prevádzke nedochádza k zohrievaniu kyseliny chlorovodíkovej, a preto sa tam nemôžu vyskytovať výpary chlorovodíku. Inšpektorát práce nemohol prísť, keďže absolútne svoju pozornosť zisteniu týchto skutočností potrebných pre rozhodnutie nevenoval. Poukazoval na to, že Inšpektorát práce počas výkonu inšpekcie nevykonal kontrolné odborné merania výskytu škodlivín vo výparoch „kyseliny chlorovodíkovej“ a ani samotnej existencie výparov „kyseliny chlorovodíkovej“. Žalobca tiež poukazoval na to, že inšpektor práce iba obhliadnutím elektrických zariadení a nevykonaním žiadnych meraní nemohol ustáliť, že stav elektrických zariadení má vplyv na bezpečnosť a ochranu zdravia zamestnancov. Žalobca tiež v žalobe namietal neurčitost' a zmätočnosť výrokovej časti rozhodnutia, ako aj neprimeranú výšku pokuty.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní dospel k záveru, že žalovaný, ako aj Inšpektorát práce Banská Bystrica príslušný na rozhodovanie v prvom stupni, nepostupovali v intenciách príslušných právnych noriem, vo veci si nezadovážili relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutí, a súčasne správny orgán prvého stupňa sa v konaní dopustil vady konania majúcej vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

V odôvodnení rozsudku krajský súd s poukazom na § 7 ods. 3 písm. j) zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a § 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch“) uviedol, že správny orgán prvého stupňa so žalobcom neprejednal správny delikt kladený mu za vinu na ústnom pojednávaní, pričom na túto vadu musí súd prihliadať z úradnej povinnosti, keďže má za následok odňatie práva žalobcovi na spravodlivý proces pred orgánom verejnej správy podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Krajský súd zaviazal správne orgány v ďalšom konaní nariadiť pojednávanie podľa § 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, kde žalobca bude môcť bližšie a konkrétnejšie vzniesť námietky, ktoré uviedol nielen v písomnom vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania, ale na ktoré poukázal v podanej žalobe, ako aj na pojednávaní pred krajským súdom, pričom tiež môže žalobca navrhnuť dôkazy, ktoré správny

orgán má vykonať. Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že bude vhodné ozrejmiť niektoré nedostatky zistené inšpektormi práce na mieste samom.

III.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný má za to, že prvostupňový správny orgán s ohľadom na zistené skutočnosti jednoznačne preukázal, že žalobca ako zamestnávateľ porušil povinnosti, tak ako to bolo vyslovené v napadnutom rozhodnutí. Porušenie povinností žalobcom vyplýva z protokolu o výsledku inšpekcie práce a z fotodokumentácie z výkonu inšpekcie práce vyhotovenej v prevádzke žalobcu. Žalobca využil svoje právo vyjadriť sa k protokolu v určenej lehote, pričom vo vyjadrení nerozporoval zistené nedostatky uvedené v protokole a zaviazal sa prijať opatrenia na ich odstránenie. Zo „Správy o realizácii odstránenia nedostatkov“ z 28. mája 2014 vyplýva, že žalobca odstránil nedostatky zistené Inšpektorátom práce Banská Bystrica po tom, čo bol na tieto upozornený pri výkone inšpekcie práce.

Žalovaný nesúhlasil so záverom krajského súdu, že správne orgány mali postupovať v intenciách zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, na ktorý odkazuje § 7 ods. 3 písm. j) zákona č. 125/2006 Z. z. a vec prejednať na ústnom pojednávaní. Poukázal na to, že zákon č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce v § 21 ods. 3 výslovne upravuje, že na konanie podľa § 19 a 20 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. A keďže inú právnu úpravu predmetné konanie nepripúšťa, na sankcionovanie žalobcu za správne delikty podľa § 19 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce bolo potrebné aplikovať zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), ktorý v diktii § 21 zakotvuje inštitút ústneho pojednávania. Zo znenia § 21 ods. 1 správneho poriadku vyplýva, že správny orgán má obligatórnu povinnosť nariadiť ústne pojednávanie len za predpokladu, ak to ustanovujú osobitné predpisy, táto situácia však v prejednávanej veci nenastala. Žalobcovi bolo umožnené riadnym procesným úkonom uplatniť procesné práva pri začatí správneho konania, mohol navrhovať dôkazy, ich doplnenie, mal právo vyjadriť sa pred vydaním samotného rozhodnutia vo veci samej k jeho podkladom a spôsobu zisťovania.

Žalovaný tiež poukázal na skutočnosť, že oprávnenie inšpektorátu práce uložiť žalobcovi pokutu za porušenie povinnosti vyplývajúcej mu z § 13 ods. 3 a § 6 ods. 1 písm. d) a e) zákona č. 124/2006 Z. z. nevyplývalo z ustanovenia § 7 ods. 3 písm. j) zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce (na ktoré poukázal krajský súd), ale z diktie § 7 ods. 3 písm. i) zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, podľa ktorého inšpektorát práce rozhoduje o uložení pokút podľa § 19 (za správne delikty), § 20 a osobitného predpisu. Žalobca bol informovaný o obvinení proti nemu, o povahe dôkazov, mal poskytnutý priestor na prípravu svojej obhajoby a bolo mu umožnené vyjadriť sa pred tým, ako bolo prijaté rozhodnutie vo veci. Žalovaný preto popiera, že zo strany správnych orgánov bolo v dôsledku nenariadenia ústneho pojednávania žalobcovi odňaté právo na spravodlivý proces.

IV.

Žalobca sa vo vyjadrení k odvolaniu stotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom a uviedol, že odvolanie považuje za nedôvodné. Skutočnosť, že žalobca prezentoval svoje námietky až v odvolaní voči rozhodnutiu správneho orgánu, nemožno považovať za to, že žalobca s postupom žalovaného pred vydaním rozhodnutia súhlasil. Žalobcovi nebolo skôr umožnené vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a zisteniam, z ktorých žalovaný pri svojom rozhodovaní vychádzal. Navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť a žalobcovi priznať náhradu trov odvolacieho konania.

V.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb

v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť z dôvodu závažných procesných pochybení.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Predmetom súdneho preskúmania v prejednávanej veci je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím Inšpektorátu práce Prešov, ktorým bola žalobcovi podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce uložená pokuta vo výške 2 000 Eur za porušenie § 13 ods. 3 a § 6 ods. 1 písm. d) a e) zákona č. 124/2006 Z. z.

Podľa § 7 ods. 3 písm. i) zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce Inšpektorát práce rozhoduje o uložení pokút podľa § 19, 20 a osobitného predpisu (podľa odkazu pod čiarou je to § 37 zákona č. 462/2007 Z.z.)

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce inšpekcia práce je dozor nad dodržiavaním pracovnoprávných predpisov, ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy, najmä ich vznik, zmenu a skončenie, mzdové podmienky a pracovné podmienky zamestnancov vrátane pracovných podmienok žien, mladistvých, domáckych zamestnancov, osôb so zdravotným postihnutím a osôb, ktoré nedovršili 15 rokov veku, a kolektívne vyjednávanie.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce inšpekcia práce je dozor nad dodržiavaním právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci vrátane predpisov upravujúcich faktory pracovného prostredia.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce inšpektorát práce je oprávnený uložiť pokutu, ak tento zákon neustanovuje inak, zamestnávateľovi za porušenie povinností vyplývajúcich z tohto zákona, z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a) prvom bode až treťom bode a šiestom bode alebo za porušenie záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv až do 100 000 Eur, a ak v dôsledku tohto porušenia vznikol pracovný úraz, ktorým bola spôsobená smrť alebo ťažká ujma na zdraví, najmenej 33 000 Eur.

Podľa § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce na konanie podľa § 4 písm. e), § 6 ods. 1 písm. b), d) a e), § 7 ods. 3 písm. d), e), i) a t), ods. 8 písm. b) a ods. 9, § 12 ods. 2 písm. d) až f), § 19 a 20 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. Všeobecné predpisy o správnom konaní sa nevzťahujú na vydanie oprávnenia, preukazu, osvedčenia a povolenia podľa tohto zákona.

Všeobecným predpisom o správnom konaní je správny poriadok. Podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeľi v konaní ujmu.

Podľa § 21 ods. 1 vety prvej správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 47 ods. 1 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Podľa § 47 ods. 2 správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

VI.

Krajský súd svoje rozhodnutie o zrušení rozhodnutia žalovaného odôvodnil tým, že správny orgán prvého stupňa so žalobcom neprejednal správny delikt kladený mu za vinu na ústnom pojednávaní, čím odňal žalobcovi právo na spravodlivý proces pred orgánom verejnej správy. Poukázal pritom na ustanovenie § 7 ods. 3 písm. j) zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a § 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Vzhľadom na tento záver nijako nereagoval na jednotlivé žalobné dôvody, vecne spochybnujúce záver o spáchaní správneho deliktu.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie administratívnoprávnych noriem je priestupkom, a teda nie na každé konanie o správnom sankčnom postihu sa vzťahuje zákon č. 372/1992 Zb. o priestupkoch. V prejednávanej veci bol žalobca sankcionovaný za správny delikt podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce. Na konanie o správnych deliktoch sa generálne aplikuje správny poriadok, pokiaľ osobitné právne predpisy, v ktorých sú tie - ktoré správne delikty upravené, neobsahujú špeciálnu úpravu konania o správnych deliktoch. Ako vyplýva z citovaného ustanovenia § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce, na konanie podľa § 19 sa vzťahuje správny poriadok, ak tento zákon neustanovuje inak. Nakoľko zákon č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce neobsahuje špeciálnu úpravu postupu správneho orgánu pri ukladaní pokút za správne delikty, správny orgán sa v takomto konaní riadi ustanoveniami správneho poriadku.

Vzhľadom na vyššieuvedené sa Najvyšší súd nemôže stotožniť s názorom krajského súdu, že žalovaný mal na konanie o uložení pokuty podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce aplikovať ustanovenia zákona č. 372/1992 Zb. o priestupkoch. Preto najvyšší súd nevidí v neuskutočnení ústneho pojednávania v zmysle priestupkového zákona v konaní pred žalovaným správnym orgánom dôvod na zrušenie jeho rozhodnutia. Skutočnosť, či existuje iný dôvod pre zrušenie rozhodnutia žalovaného na základe žalobných námietok alebo či rozhodnutie a postup žalovaného bol v súlade so zákonom, najvyšší súd ako súd odvolací nemôže v tomto konaní relevantne posúdiť, nakoľko krajský súd sa jednotlivými žalobnými dôvodmi v napadnutom rozsudku nezaoberal a nevyhodnocoval ich, čo predstavuje zásadné porušenie práva účastníka konania na spravodlivý súdny proces.

Súčasťou práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces je nepochybne aj právo na riadne odôvodnenie súdneho verdiktu, ktoré je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Je predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Napokon je predpokladom kontroly výkonu spravodlivosti zo strany verejnosti.

V zmysle platnej právnej úpravy (§ 157 ods. 2 O.s.p.), v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené.

Súčasťou práva na riadne odôvodnenie je aj to, aby sa súd riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami účastníka konania. Nedostatočné vysporiadanie sa s námietkami účastníka konania spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

VII.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku síce reprodukoval námietky žalobcu obsiahnuté v podanej žalobe, následne sa však s jeho argumentáciou nevysporiadal spôsobom, ktorý predpokladá a stanovuje procesný právny predpis. Ako vyplýva z uvedeného, krajský súd nad rámec žaloby v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia zrušil rozhodnutie žalovaného z dôvodu, ktorý nie je v súlade so zákonom, pričom s konkrétnymi žalobnými námietkami sa vôbec nezaoberal. Konštatovanie, že správne orgány si nezadovážili relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutí, krajský súd žiadnym spôsobom nekonkretizoval.

Nakoľko sa krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku žalobnými dôvodmi nezaoberal, trpí napadnutý rozsudok vadou nepreskúmateľnosti, pričom uvedeným postupom bolo porušené právo účastníkov na spravodlivý a riadny súdny proces, ako aj zásada spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

VIII.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.).

V ďalšom konaní bude povinnosťou prvostupňového súdu prejednať vec v medziach podanej žaloby, dôsledne a presvedčivo sa vysporiadať so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, pričom ich oprávnenosť krajský súd posúdi najmä s ohľadom na skutočnosť, ako sa s námietkami a argumentáciou žalobcu vysporiadal žalovaný správny orgán v napadnutom rozhodnutí.

Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.